

Slovo života – leden 2022

„Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ (Mt 2,2)

Tato slova, zachycená pouze v Matoušově evangeliu, vyslovilo několik „mudrců“, kteří připutovali zdaleka na poněkud tajemstvím obestřenou návštěvu narozeného Ježíše.

Je to malá skupinka, která se vydává na dalekou cestu za malým světlem, aby našla Světlo mnohem větší, univerzální – narozeného Krále, který přišel na tento svět. Nic jiného se o těchto mužích neví, ale tato epizoda je přesto bohatá na podněty k přemýšlení i křesťanskému životu.

Tuto událost vybrali křesťané Blízkého východu a navrhli ji jako téma Týdne modliteb za jednotu křesťanů¹. Je to cenná příležitost k tomu, jak se opět společně vydat na cestu s otevřeností ke vzájemnému přijetí, ale především k přijetí Božího plánu být svědky jeho lásky ke každému člověku a každému národu na zemi.

„Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“

Křesťané ze Středního východu píšou v dokumentu určeném pro tento Týden modliteb: „(...) hvězda, která se objevila na judském nebi, představuje dlouho očekávané znamení naděje, které přivádí mudrce a skrze ně vlastně i všechny národy země do místa, kde se zjevuje pravý Král a Spasitel. Hvězda je dar, znamení láskyplné přítomnosti Boha pro celé lidstvo. (...) Mudrcové nám ukazují jednotu, jakou si Bůh přeje pro všechny lidi. Cestují ze vzdálených zemí, představují odlišné kultury, a přesto jsou všichni vedeni touhou spatřit a poznat právě narozeného Krále. Společně se shromažďují v betlémské jeskyni, aby se mu poklonili a přinesli mu své dary. Křesťané jsou povoláni, aby byli ve světě znamením jednoty, kterou si On pro svět přeje. Ačkoli jsou příslušníky různých kultur, ras a jazykových skupin, sdílejí společné hledání Krista a touhu se mu klanět. Posláním křesťanů tedy je být jako ona hvězda znamením a vést lidstvo žíznící po Bohu ke Kristu, být Božími nástroji k uskutečnění jednoty všech lidí.“²

Hvězda, která svítí mudrcům, je určena všem. Je zažehnuta především v hloubi svědomí, které se nechává osvěcovat láskou. Všichni můžeme napnout zrak, abychom ji spatřili, vydat se podle ní na cestu a dojít k cíli setkání s Bohem a s bratry ve svém každodenním životě, abychom s nimi sdíleli své bohatství.

„Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“

Poklonit se Bohu je pro nás zásadní, abychom se před Ním vnímali takoví, jací jsme – malí, křehcí, ti, kdo neustále potřebují odpuštění a milosrdenství, a proto být upřímně připraveni se tak chovat i k druhým. Toto klanění, vyhrazené pouze Bohu, se plně vyjadřuje v uctívání.

Mohou nám v tom pomoci slova Chiary Lubichové: „(...) Co však znamená ‚uctívat‘ Boha? Je to postoj zaměřený pouze na něj. Uctívat Boha znamená říci Bohu: ‚Ty jsi všechno‘, tedy: ‚Ty jsi to, co jsi‘ a já mám v životě to nesmírné štěstí, že to mohu uznat. (...) Také to znamená dodávat: ‚Já nejsem nic.‘ A neříkat to jen slovy. Abychom uctívali Boha, je třeba se stát ničím

a jemu umožnit vládnout v nás i ve světě. (...) Avšak ta nejjistější cesta, po níž dojdeme k zásadnímu prohlášení, že my nejsme ‚nic‘ a Bůh je ‚všechno‘, je veskrze pozitivní. K úplnému potlačení vlastních myšlenek nelze dojít jinak, než že budeme myslet na Boha a přijímat jeho myšlenky, které nám zvěstuje evangelium. Úplně potlačit svou vůli nedokážeme jinak než tím, že budeme plnit jeho vůli, jak nám ji ukazuje přítomný okamžik. Pro potlačení našich zmatených citů stačí, abychom měli v srdci lásku k Bohu a milovali své bližní tak, že budeme sdílet jejich úzkosti, soužení, problémy i radosti. Jsme-li vždycky ‚láskou‘, aniž bychom si to uvědomovali, stáváme se ničím. Žijeme-li tak, že nejsme ničím, hlásáme svým životem Boží nadřazenost a pravdu, že On je všechno, a tak se otevíráme pro skutečné klanění se Bohu.“³

„Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“

Můžeme vzít za své závěry křesťanů z Blízkého východu: „Poté, co se mudrcové setkali se Spasitelem a společně se mu poklonili, vracejí se varování ve snu do své vlasti jinou cestou. Stejně tak i nás by mělo společenství vycházející ze společné modlitby inspirovat k tomu, abychom se do svých životů, církvi a do celého světa vraceli novými cestami. (...) Dát se do služby evangeliu dnes znamená bránit lidskou důstojnost především těch nejchudších, nejslabších a vyloučených. (...) Novou cestou pro církve je cesta viditelné jednoty, po níž jdeme den za dnem s obětmi, odvahou a statečností, ‚aby byl Bůh všechno ve všem‘ (1 Kor 15,28).“⁴

Letizia Magri